

Шест песама – Јован Д. Петровић

ПОСЛЕДЊА ЗВЕЗДА

Ништа двосмислено нисмо оставили
за собом; у души неостварена љубав
и зрела стрепња; и хладна ноћ без вере
у обећања.

Веровали смо: врата за вечност су врата
песме; говорили смо о смрти, а имало је
смисла умрети, у тами назрети истину.

Звезде су трепериле и гаснуле; знао сам,
ако склопиш очи згаснуће
и моја последња нада.

УГАСИ СВЕТЛО

Пола три је
треба угасити светло
поноћ је прошла
кô сви драги и недраги;
радни је дан већ за који час
треба тело одморити
и припремити срце
за сваки карамбол:
тешко данас капиталиста

разликује власт над машином
од власти над голим животом;
лакше ми све пада
ако се о мени ради
али ако се већ о теби ради
о томе нећу да мислим –
пола века поезија ми је оклоп
али знам да сваки оклоп
кад тад распрсне се и распе
у парампарчад

Угаси светло
окрени се на исту страну
према извору светлости
угрејмо се још мало
тим проданим туђим телима
док још хоће да буду наша
док се још сећају нас
радни дан је већ за који час

ПЕСМА КОЈА ЋЕ МЕ ПОЈЕСТИ

Предозирани сунцем
предозирани небом
предозирани љубављу

загледани у лице у бол лица
у празно око у уморно као шкољка
у напуклину гласа који доми ветрове
загледани у црну земуну
у којој је живело срце

само је песма преостала
само спрудови с којих мајке
гледају у даљину
само песма зјапна као гроб
који ће ме појести

УЗИДАН У НАДУ

Све су риме истрошене,
јутро ране своје засушује;
ономад, љубав као лât клону –
веровах: лукавије зверке нема;
издан, у надања се узидах.

У зид се затворих, у глад,
која нуди се изазивачки;
на прозору сенка сам проста,
одметнута – кô исут, у пуге
путничке трагове, дуговечне.

КАО ИЗМЕЂУ ДВА МРТВА СВЕТА

Покупи отпатке остављене за собом
талоге јесени и пролећа
угинуле лептире последњих жеља

Речи застају у трњу ружâ голоруко принете себи
за помен љубави кад ветрови надзвуче
немо срце и немоћно срце у нама остане

у нужности два усамљена живота
као између два мртва света

ДАРОВИ СТИДА

Ти зидови изједају своју утробу
исушују гриз опеке и песак пешачења

озидавамо се од бетона и зноја псовке
нападају ме на том путу до моје слободе
у предворју пси очију које се гасе
пси злих ветрова заривених у боре мисли

као живе воде речних врела
истичу поруке дубинских крви
крвожедних планина на мом каменом лицу,

ту последњу секвоју сањам притом
коју сам описао у камену над собом
у принудним смртима и недовршеним
под сунцем прикован за велики крст стида

и на својим телима од аметиста спирам
поругу туге саздану према лику човека
птицу месождерку која своју песму
у тим умишљеним вратима враћа
почецима неимарства у мисао о љубави

која је откопчала своја прса и понудила
дарове свог стида; и још траје та прошња.